26/05/2022

Αρχιμ. Φιλίππου Χαμαργιά Πρωτοσυγκέλλου Ι. Μ. Μεσσηνίας: “Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν!”

/ Γνώμες

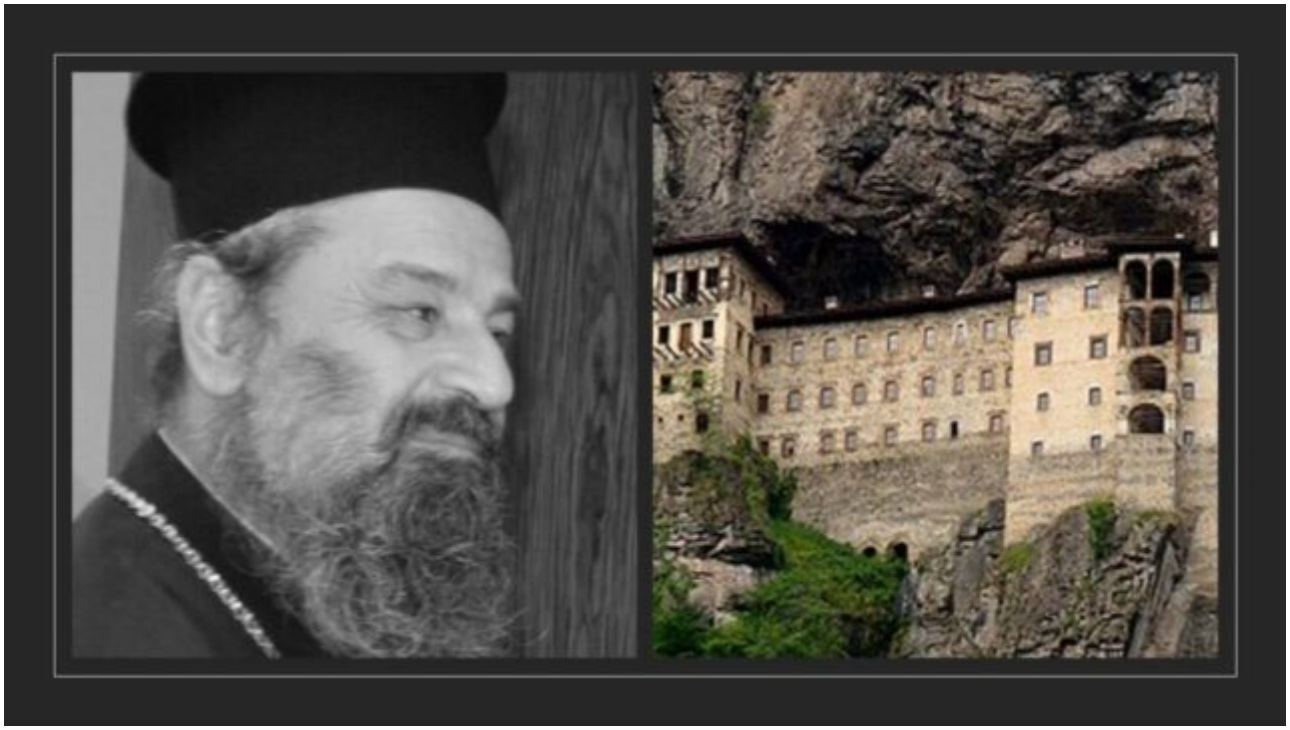

Μέσα στο διάβα των αιώνων, μία έννοια και ένας ορισμός παραμένουν αναλλοίωτα και αδιαπραγμάτευτα και αυτά είναι η αγάπη και η φιλία. Μέσα από αυτές, ιδιαίτερα με τη φιλία δύο ή και περισσότερων ανθρώπων, αναπτύχθηκαν σχέσεις και δεσμοί ισχυρότεροι και από συγγενικούς ή δεσμούς αίματος.

Υπήρξαν και υπάρχουν άνθρωποι που έμειναν στην Ιστορία ως υποδείγματα φιλίας και συνύπαρξης, από την Αρχαιότητα μέχρι και τις ημέρες μας. Μερικά παραδείγματα από την Αρχαιότητα οι Δάμωνας και Φιντίας, Αχιλλέας και Πάτροκλος, Μέγας Αλέξανδρος και Ηφαιστίωνας. Κατά τον Αριστοτέλη “τρία δη τα της φιλίας είδη” 1 ενώ ο Πλάτων μας προσγειώνει λέγοντας πως “ακόμα δεν σταθήκαμε ικανοί να βρούμε τι είναι φίλος” 2 .

Έρχεται όμως ο Χριστός να διδάξει την πραγματική έννοια της φιλίας και να ταυτοποιήσει τους μαθητές Του ως φίλους Του, προβάλλοντάς τους και την προϋπόθεση αυτής της ταυτοποίησης, αφού “εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις” 3 .

Πόσο όμορφο πράγμα είναι να νιώθει κανείς, ότι ο Ιησούς τον αγαπά σαν φίλο Του

και τον φωνάζει φίλο Του, δηλαδή αγαπημένο Του! Αυτό σημαίνει φίλος, αγαπημένος, που προέρχεται από το ρήμα «φιλώ», δηλαδή αγαπώ. Φίλος λοιπόν είναι ο αγαπημένος, ο διαλεγμένος, αυτός που έχω διαλέξει. Λέει ο Κύριος "Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστε 4 ".

Τι είναι αυτό όμως που μπορεί να καταστήσει τον άνθρωπο ως "φίλο του Θεού"; Τρία πράγματα τόσο απλά και τόσο δυσεύρετα. Η ταυτοποίησή μας, ως φίλους του Θεού, επιτυγχάνεται μόνο με την απόλυτη εμπιστοσύνη, την απόλυτη αγάπη και τον απόλυτο σεβασμό.

Εκείνος δέχεται την απόλυτή μας εμπιστοσύνη, την αφοσίωσή μας και την υπακοή μας και πάνω σε αυτό το τριπλό θεμέλιο, χτίζει την φιλία Του και μας καθιστά αγαπημένα Του παιδιά. Μήπως αυτό δεν είχε ζητήσει ο Θεός στη σχέση Του με τον άνθρωπο μέσα στον Παράδεισο;

Ο Θεός ήθελε ο άνθρωπος να Τον αγαπάει με απόλυτη εμπιστοσύνη, με απόλυτη αφοσίωση και με απόλυτη υπακοή. Αυτές ακριβώς οι σκέψεις πλημμύρισαν το μυαλό μου όταν είδα τον Πατριάρχη του Γένους μας, τον Αυθέντη και Δεσπότη μας, γονατιστό μπροστά στο μνημείο του πολύκλαυστου και αώρως μεταστάντος μακαριστού Μητροπολίτου Δράμας κυρού Παύλου.

Ο "εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ" ευρισκόμενος Οικουμενικός Πατριάρχης μας, μπροστά στον κεκοιμημένο φίλο του, όχι από υποχρέωση ή από καθήκον αλλά ως φίλος προς φίλο, με την έννοια και τον ορισμό που αποδίδει στη φιλία αυτό το τρίπτυχο της αγάπης, της εμπιστοσύνης και του σεβασμού. Διότι πάνω σε αυτό το τρίπτυχο θεμελίωνε τις σχέσεις του, με τους συνανθρώπους του, ο μακαριστός Δράμας Παύλος.

Η σχέση του, με το Πατριαρχείο και με τον Πατριάρχη, ήταν μια σχέση χωρίς ωφελιμότητες ή συμφέροντα. Ήταν σχέση ζωής και ύπαρξης για τον μακαριστό Παύλο. Και αυτό επιβεβαιώθηκε από την στάση του Πατριάρχη
μας, όταν απευθυνόμενος στον μακαριστό, σε πρώτο πρόσωπο, ακούγοντάς τον να λέγει "Πολυφίλητέ μοι Παῦλε," νιώθαμε πως ακούμε τον Κύριο να αναφωνεί και πάλι το "Λάζαρε, δεῦρο ἔξω" 5 και στη σκέψη όλων μας ήρθε ο θαυμασμός εκείνων των ανθρώπων, "ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν" 6 .

Ενώ στη συνέχεια η υπόσχεση του Πατριάρχη, ότι “τόν Πόντο θά τόν ἔχω σάν τά μάτια μου” διασφαλίζει, ως δικλείδα ασφαλείας, την διαφύλαξη και διατήρηση των ιερών και οσίων των προγόνων μας και ως επιβεβαίωση ότι ο Παύλος δεν πέθανε, διότι ο Παύλος ήταν ο Πόντος και ο Πόντος δεν πεθαίνει ποτέ!

1 Αριστοτέλους, Ηθικά Νικομάχεια, Μτφρ. Α. Δαλέζιος, Αθήνα 1975.

2 Πλάτωνος, Λάχης – Λύσις, Μτφρ.Δημ. Τζωρτζόπουλος. Εκδ. Ζήτρος,

3 Ιω. 13, 35

4 Ιω. 15, 14

5 Ιω. 11, 43
6 Ιω. 11, 36